Ч. 103. Середа 17 (30) мая 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Димисия кабінету кн. Гогенльоге.

Стало ся, чого найменше можна було сподівати ся. Кн. Гогенльоге, котрий лише що недавно обняв президентуру кабінету, подав ся до димисиї разом зі всіма своїми товаришами. Однак ся димисия лиш для ширшого сьвіта була дійстно несподіванкою, бо в парляментарних кругах предвиджували єї вже від якогось часу і в сій справі — кажуть — треба шукати причини, длячого Монарх не поїхав до Брука а вернув просто до Відня.

Вже від кількох днів ходила чутка, що президент кабінету кн. Гогенльоге не хоче згодити ся на предложеня угорского правительства а річ була така: Перед кількома тижнями розпочали ся були переговори з угорским правительством в справі угоди торговельної і тарифи митової. Угорский президент міністрів др. Векерле годив ся зовсім на договір торговельний, але що до тарифи митової жадав, щоби она в дусі закона з 1899 р., котрий установляє самостійний округ митовий, була ухвалена яко окрема автономічна тарифа угорска. Позаяк оба правительства не могли погодити ся, то угорске правительство заявило, що предложить окремий посередний проєкт. Однак поправді і сей новий проєкт не робив ніякої уступки, бо угорске правительство домагало ся, щоби спільна доси тарифа митова була змінена на самостійну угорску а давала лиш запоруку, що аж до 1917 р., отже до часу, в котрім кінчить ся заключена вже угода торговельна, не буде в тарифі зроблена ніяка одностороння зміна. Кн. Гогенльоге не хотів на то згодити ся і австрийска рада міністрів відкинула сей проєкт.

Коли опісля відбула ся рада коронна, показало ся, що оба правительства станули в справі тарифи різко против себе і нема иньшої ради як хиба, щоби оба кабінети подали ся до димисиї. Здаєсь однак, що Корона беручи під розвагу, що кабінет Векерлього, котрий має за собою цілий парлямент, не так легко міг уступити без викликаня якогось нового конфлікту, перехилила ся на сторону угорску. Цісар згодив ся на автономічну тарифу угорску замість підперти жадане спільної тарифи, а в виду того не позістало кн. Гогенльогому і єго кабінетови нічого иньшого, як лиш подати ся до димисиї.

О послїдній нараді міністрів в неділю доносять, що слідує: По конференциї з міністром скарбу Козельом поїхав др. Векерле до кн. Гогенльогого а відтак до ґр. Голуховского. О пів до 2 год. поїхав др. Векерле до цісарскої палати. Тут о 2 год. відбула ся спільна рада кабінетова під проводом цісаря, в котрій взяли участь між иньшими також ґр. Голуховский і спільний міністер скарбу Буріян. Рада тревала до 4 год. і остаточно закінчила ся корисно для Угорщини. О тім рішеню ради сказав др. Векерле до кількох дневникарів: „Наші економічні відносини до Австриї будуть управильнені на основі договору торговельного. Переговори розпічнуть ся небавком. Подрібности подам на засіданю угорскої палати послів ві второк“.

В виду того, що справа була вже в неділю порішена, дивно виглядають дві телеграми, які ми вже вчера подали, з котрих одна, вислана віденьским бюром кореспонденцийним, заперечує, мов би в справі тарифи митової прийшло до якогось порозуміня і що правительство австрийске буде стояти непохитно на дотеперішнім становищи, а друга, вислана угорским бюром кореспонденцийним, подає до відомости, що цісар призволив, щоби тарифу митову предложити угорскому парляментови.

Характеристичний причинок до історії теперішної кризи подає W. Allg. Ztg. в дописи з Будапешту, в котрій сказано, що Векерле й Кошут ще на своїх конференциях у цісаря дня 7. і 8. цьвітня одержали були формальну заяву монарха, що угорске правительство одержить в своїм часї позволене предложити угор-

На Волзї.

(З російского — Володим. Короленка).

Тяжко зітхаючи появив ся Димитрий Парфентєвич на покладі волжского парохода. День кінчив ся, сонце поволи зникало поза прибережними лїсами. Спокійно і величаво плила ріка. Здалека чути було свист парохода. На тратвах запалювано огні, корабельна прислуга ладила собі вечерю. Одна велика барка плила так поволи рікою, що здавало ся, немов би цілком не порушала ся. Дві трохи менші, що були зчіплені разом, посували ся тихо, колишучись сюди й туди, по спокійним плесї води; відбитка їх образу дрожала на филях і порушала ся разом з ними по синій глубині. Коли перед корабля наткнув ся на той образ, він розірвав ся і розплив ся. Видавало ся, немов би розбито зеркало, немов би упадаючи полискували єго розбиті відломки.

— Хорошо, Ґруню, що? — відозвав ся Димитрий Парфентєвич і сїв побіч своєї дочки.

— О так — відповіла она коротко. Она була темно одїта. Хустка, що сягала аж до чола, отїнювала єї бліде, молоденьке личко, з котрого гляділи на сьвіт сумовито і задумчиво двоє великих очий.

— Головна річ все вдоволенє і спокій — почав знов Димитрий Парфентєвич, що любив давати науки.

Єго житє наближало ся до кінця і для него не було нїчого красшого, як тишина кінчачого ся дня.

Лише спокій і молитва — по грісі і неспокою. — Боже, не зсилай нових жадоб, Боже хорони перед новими покусами.

— Чи не так, Ґрую? — спитав Димитрий Парфентєвич, глядячи на дочку і дожидаючи від неї відповіди.

— Так — сказала дївчина. Однако єї очи були безнастанно обернені на золоте небо, на гори, що поволи вкривали ся синявою мрекою, немов би там чого глядали. І між подорожними на горішнім покладї заволодів спокій і тишина. Лиш деколи чути було кілька слів; видко було, як хтось при малім столику ладив ся пити чай. На заднім покладї сидів малий гурток Татарів, що вертали з Астрахани до рідного села. То був старець з своїми трема синами. Четвертий, єго любимець, помер в чужім місті і там єго похоронено. Не знати було, на що Ахметсіян занедужав. Лежав тиждень, а відтак умер.

— Воля Аллага! — говорили тверді, понурі черти старця, котрий мав ще тяжку задачу передати дома матери вість про смерть улюбленої дитини...

Всюди був спокій і тишина і в тїй хвили не думав Димитрий Парфентєвич, що той тихий вечер принесе єму ще новий неспокій.

Зараз коло них на горішнім покладї розтаборила ся громадка подорожних. Було там кількох дроворубів з Унші, якась добродушна, товста міщанка і старший чоловік з низшої верстви. Осередок тої громадки творив саме корабельний кельнер третої кляси, молодий чоловік в зношенім і затовщенім сурдутї, заосмотренім числом 2. Через плече звисала у него сервета, що служила рівночасно до витираня склянок і брудних столів. Саме виніс він повну тацу з чаєм на горішний поклад, наставивши лікті наперед і уважаючи пильно на дорогу. Поклав тацу на стіл, обтер порох і підійшов відтак до гуртка своїх земляків. Сїв на кінци лавки і продовжав перше розпочату розмову дальше.

— Знаєте, в тім случаю — сказав певний себе — хрестити ся цїлою рукою то також помагає. Так: Во імя Отця і Сина і сьвятого Духа, амінь. То всьо одно, то помагає, гадаєте, що нї?

При тих словах поглянув по своїх слухачах, як той, що задав тяжку загадку.

— Цїлою рукою, кажеш? — спитав з зачудованєм один з селян з Унші.

— Так, цїлою рукою.

Люди покивали недовірчиво головами. Міщанин сказав строго до хлопця:

— Радше лиши то, забуваєш ся супротив Бога....

— Як то?

— Ну, так, бо хочеш цїлою рукою хрестити ся. Того нема. Такий хрест нїчого не значить.

Хлопець змірив своїх слухачів певним побіди поглядом і хотів саме сказати розвязку загадки, коли при однім столї якийсь пан неспокійно задзвонив ложочкою о склянку.

Кельнер зірвав ся. І вже за хвильку опинив ся на другій стороні горішного покладу, взяв філїжанки з чаю, побіг до машини і вернув, поставив їх на столї, обтер порох, збіг на долину, приніс жадане і метушив ся поміж ря-

скому парляментови угорску тарифу митову. В тім часї бар. Ґавч перебував в Карльсбадї а що рішенє мало наступити до 48 годин, бо в противнім случаю не можна було розписати нових виборів на Угорщинї, то правительство австрийске не могло поробити ніяких кроків. Др. Векерлє в послїдних днях в розмові з видними полїтиками сказав був кілька разів зовсїм рішучо, що теперішне правительство не позістане й 24 годин в урядї, скоро би король не дав позволеня предложити угорскій палатї послів самостійну угорску тарифу. Підчас свого побуту у Відни др. Векерлє не хотів нічого й чути о проволїканю тої справи і домагав ся рішучо єї залагодженя.

Щож тепер буде?

В кругах полїтичних говорять, що єсть се найтяжша криза, яку Австрия взагалї переходила. Нинїшне засїданє палати послів відкликано а о слїдуючім будуть посли письменно повідомлені; так само відрочено також скликане на нинї по полудни засїданє комісиї для реформи виборчої. Вже на вчерашне засїданє палати панів не прибули міністри. Перед приступленєм до порядку дневного, на котрім на першім місци стояла дискусия над заявою президента міністрів, поставив Клям-Мартініц внесенє, щоби зі взгляду на чутку о димісиї кабінету, з котрою стоїть очевидно в звязи факт, що ніхто з міністрів не явив ся в палатї, усунути дискусию над заявою кн. Гогенльогого з порядку дневного. Так і ухвалено.

Ходить чутка, шо палата послів буде на довший час відрочена. Се однак неімовірне хоч би лиш длятого, що криза мусить бути залагоджена ще перед 9 червня, на котрий то день скликані спільні Делеґациї, а відтак що провізория буджетова кінчить ся вже 30 червня, а правительство повинно бодай спробовати в парляментї, чи не дасть ся єму осягнути дальшу провізорию. А всеж-таки дехто припускає, що Рада державна буде навіть на довгий час відрочена. Пос. Кайзер п. пр. доказує, що уступка Австриї супротив Угорщини єсть неможлива і просто виключена, бо вже лїпший був би цїлковитий розділ. Кабінет, котрий хотів би входити в якусь угоду з Угорщиною, не сьмів би показати ся перед парляментом. Длятого припускає Кайзер, що парлямент буде на дуже довгий час відрочений, а увійде в житє §. 14, бо треба буде залагодити провізорию буджетову і богато иньших річий. Пос. Кайзер єсть того погляду, що ся справа викличе в Делеґациях дуже остру дискусию і що теперішна палата послів, скоро буде відрочена, вже більше не збере ся.

А щож буде з реформою виборчою? Річ ясна, що й ся справа буде мусїла бути відложена на довший час. Насамперед мусить она спочивати через цїлий той час, доки не буде залагоджена криза кабінетова. Відтак новий президент міністрів буде мусів студиювати проєкти обох своїх попередників і зачинати хиба на ново переговори з партиями. Отже річ ясна, що справа реформи виборчої може навіть дуже довго проволїчи ся. Коли же згодимо ся на погляд пос. Кайзера і припустимо з ним можливість розвязаня палати послів, то справа реформи виборчої може бути навіть на дуже довгий час відложена, позаяк о октройованю якогось закона виборчого нема й бесїди, а справу реформи мусїв би залагодити хиба новий парлямент, вибраний на основі дотеперішного права виборчого.

Цікава тепер річ, хто стане наслїдником кн. Гогенльогого. Говорять загально, що в першім рядї має найбільше вигляду стати президентом міністрів ческий намістник ґр Куденгове, котрого вже мабуть і завізвано телеґрафічно до Відня. Коли би він не обняв президентури, то мабуть став би президентом ґр. Кільмансеґ, намістник долїшної Австриї. Брали в рахубу також ґр. Шинборна, але той не хотів приняти сего уряду, вимавляючись слабим здоровлєм, а поправдї він великий противник мадярских забаганок.

Отже так стоїть поки що цїла справа димісиї кн. Гогенльогого і нема здаєсь сумніву, що тепер настають тяжкі часи для нашої половини держави.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Хорвати а Мадяри. — Подїї в Росиї.

З причини, що президент палати ґр. Феттер відкликав нинїшне засїданє палати послів, зібрало ся нинї перед полуднем около 11 год. яких сїмдесять і кілька послів з всїляких партий в сали засїдань на приватну нараду під проводом пос. Прадого, котрий засївши при столї референта, заявив, що ґр. Феттер не мав після реґуляміну права відкликати нинїшне засїданє і що посли мусять заняти становище супротив того факту. Нинїшна нарада — казав Праде — повинна висказати найглубший жаль з причини уступленя кн. Гогенльогого, в котрім покладано так великі надії і котрий перший виступив против претенсий угорского правительства. — Відтак вибрано секретарями пос. Герольда (Всенїмця), Шуклього (Словінця) і Романчука. — Пос. Пернерсторфер поставив внесенє, щоби бюро нинїшної конференциї пішло до президента палати з завізванєм, щоби призначене на нинї засїданє відбуло ся. — Після єго погляду відкликанє засїданя було неправне. — Пос. Шинерер домагав ся, щоби завтра відбуло ся засїданє з нинїшним порядком дневним. — Пос. Штайнер подав до відомости, що християньско-социяльна партия займала ся нинї поступленєм ґр. Феттера і ухвалила запротестувати против того. — В голосованю принято внесеня послів Пернерсторфа і Шинерера а Праде перервав відтак нараду а президия пішла до ґр. Феттера і віцепрезидента палати Кайзера. О год. чверть на 1 відкрито знов засїданє. П. Праде подав до відомости, що президент палати ґр. Феттер заявив, що зі взглядів на ситуацию полїтичну не може анї нинї анї завтра скликувати засїданя, що однак в тих днях скличе засїданє з нинїшним порядком дневним. Рівночасно подав Праде до відомости, що якраз відбуває ся конференция предсїдателїв клюбів, котра займає ся конфліктом, який викликав ґр. Феттер. — Пос. Шинерер вносив, щоби ґр. Феттерови висказати вотум недовіря. Праде сказав, що лїпше не голосувати над тим внесенєм, щоби не викликувати нового конфлїкту. — Внесенє Шинерера відкинено і на тім закінчено нараду.

Хорватскі посли явили ся вчера в полудне у президента палати Юста, щоби єго повитати, а привітну бесїду виголосив пос. Медакович по нїмецки. Юст звернув на то увагу, що після реґуляміну не можна промавляти по нїмецки, хиба по мадярски або по хорватски. Відтак подякував за повитанє і сказав, що він був завсїгди за тим, щоби Мадяри збратали ся з Хорватами, що при добрій воли й може стати ся. Боріте ся, панове — закінчив Юст свою промову — разом з нами против спільного ворога (себ то против Австриї; також знак часу!)

В Думі державній відчитано на послїднім засїданю внесенє, внесене 111 послами в справі загальної реформи правительственної системи. Проєкт предкладає усуненє всяких ріжниць в поступованю супротив кляс суспільних, нацїональних, релїґійних і пола. — Пос. Петрашицкий поставив внесенє, щоби для справи аґрарної вибрано комісию з 88 членів.

Замах, виконаний в Севастополи підчас ревії войскової, був вимірений против коменданта кріпости Неплюєва. З офіцирів ніхто не

дами столів, а між тим порушений ним предмет розмови обговорювали дальше розворушені подорожні.

— Не має він розуму! — сказав міщанин.

— Страшенно дурний — замітив старець лагідно.

— От щось нам хлопчище наплів, що про те говорити!

— Як то може бути, цїлою рукою.... Того ніхто не видав.

Поволи та гадка стала загальною і на неї всї згодили ся.

— Не можлива річ — озвало ся кілька голосів нараз — зухвальство, більше нічого....

— Як можна....

— Звідки він на то прийшов?

— То послухайте мене — перебив їх хлопець, що нараз висунув ся з якоїсь діри. — То не потребує бути зухвальством. В моїм селї жив в фабрицї сукна хлопець. Недавно попав він в машину всіми пятьма пальцями. Відразу щезли! Всї! А до того була то права рука. Ну, що хлопець має робити, коли лишив ся єму тілько кусник руки....

Слухачі були поражені.

— Що хочеш тим сказати?

— Тож то й є. Дивіть, люди, так... Коли би хлопець перехрестив ся лївою рукою...

— Ах, що ти кажеш — відозвав ся міщанин з обуренєм. — Лївою рукою не можна...

— А якже він має перехрестити ся правою, коли у него лише кусник без пальцїв?

— То іменно й є! — ликував кельнер.

Тепер зацїкавили ся всї спірною справою. Люди довкола почали прислухувати ся, ті, що дальше сидїли, повставали і наближили ся. Навіть молодий купець, що саме при чаю живо розмовляв про полїтику з якимсь грубим паном, зволив присьвятити свою увагу тому питаню. Задзвонив ложкою о склянку і покликав кельнера до себе.

— Гей, ти, що ти там говориш?

— Ми, пане, так, говоримо між собою.

— Але хитрий, що? — спитав купець грубого пана. Але той лиш воркнув кілька незрозумілих слів; бо саме тепер мав повну губу хлїба з маслом.

Лише Татари лишили ся на заднім покладї, не беручи участи в загальній розмові. Они понайбільше мовчали, лиш деколи промовив котрий з них в своїй бесїдї.

Димитрий Парфентєвич станув випрямивши ся гордо, як войсковий кінь, коли почує перший звук трубки. Ґруня все дивила ся на ріку і далекі гори, не думаючи о них. Она вправдї не обертала голови до бесїдуючих, однако видко було, що прислухувалась уважно розмові.

Димитрий Парфентєвич глядів на неї з боку. Давнїйше она певне була би спитала єго о гадку. Але тепер видавало ся, немов би їй дуже мало зависїло на гадцї вітця. Він трохи ждав, але она не питала єго, лише єї великі очи глядїли милосердно на людий, котрі мучили ся тяжкими сумнївами і вели такі неумістні розмови про віру.

(Конець буде).

згинув. Зато з публики згинуло 6 людий на місци, 14 було тяжко а 40 легко ранених. Чотпрох виновників зловлено.

Новинки.

Львів, дня 29-го мая 1906.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував секретарями судів ад'юнктів: Теоф. Ясеницкого із Зборова для Рожнітова, Брон. Свидерского з Комарна для Збаража, дра Йос. Серковского з Городка для Журавна, а також переніс судового секретаря Стан. Габриншевского із Збаража до Сянока.

— **Новий уряд почтовий.** На час краєвого ярмарку у Львові, т. е. від дня 9 червня до 15 липня буде отворений на новиставовій площи почтово-телеграфічний уряд з публичною розмовницею телефонічною. Той уряд буде повнити цілковиту службу почтово-телеграфічну з виїмком служби почтової щадниці.

— **Курс приготовляючий** до вступного іспиту до німецкої гімназиї в Бродах відбуде ся в рускій бурсї в Бродах від дня 1-го червня с. р. безплатно. Мешканє і харч не будуть дані. Зголошуватись у катехита о. Глїбовицкого.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: З уповажненя ц. к. міністерства зелїзниць заряджує ся, що запроваджені з днем 1 січня 1906 піврічні карти їзди можуть бути, почавши від 1 червня с. р. виставлювані не тілько на календареві півріча, але також на яких небудь шість по собі слїдуючих місяців того самого року (н. п. від 1 червня до 30 падолиста).

— **Руский театр в Золочеві** дасть ві второк 29 мая с. р. лише одну виставу „Суєта". Є се найновійша і найлїпша комедия в 4 дїях Карпенка-Карого. Початок точно о год. 8 вечером. Відтак переїздить театр до Збаража, де з днем 31 мая розпічнє ряд представлень в умисно побудованім павільоні.

— **Де под'в ся покусаний хлопець?** Дня 21 с. м. на Жовківскій улици у Львові, недалеко рогачки, хотів лупій зловити блукаючого ся пса, у котрого замітив признаки скаженини. Якийсь убого одїтий хлопець, що хотів недопустити, аби пса зловлено, заслонив его плечима, а в тій хвили пес укусив свого оборонця в рама. Хлопець, може 11-лїтний, сейчас утік в незвістнім напрямі. Пса зловив лупій; его віддано до Академії ветеринарії, де по трех днях погиб, а секция викрила скаженину. Глядання за укушеним хлопцем, ведені комісаріятами, лїкарями міскими, на ратунковій стациї і в шпиталях, були безуспішні. Позаяк розходить ся тут о ратованє людского житя і о безпечність окруженя хорого хлопця, міский фізикат не перестає его дальше глядати.

— **Пошести в Галичинї.** Przegląd lekarski подає, що від 13 до 19 мая були звістні в Галичинї отсї нові случаї пошестних недуг: 5 случаїв віспи в західній Галичинї; 65 случаїв пятнистого тифу в 20 громадах: десятьох всхідно-галицких повітів і одного західно-галицкого; заковзи карку лучило ся 39 случаїв в 24 громадах.

— **Значна крадїж.** Адольфови Зарваніцерови, приватному агентови, замешкалому при ул. Різницкій ч. 5 у Львові, украдено онагди в ночи спід подушки пять книжочок гал. каси щадничої на загальну квоту 20.000 корон.

— **Родинна драма.** З Ряшева доносять: Дочка селянина з Побитна, Алетаньска, від вчасної молодости вела розпустне житє. Маючи неціліх 18 лїт, видала на сьвіт трох неправесних дїтий. Онагди Алетаньский, дізнавши ся від жени о новім неморальнім учинку дочки, ударив єї кілька разів мотикою так сильно, що дочка померла. Алетаньского арештовано і відставлено до суду в Ряшеві.

— **Нещастна пригода** лучила ся перед кількома днями в Самборі. Іменно 5-лїтний син тамошного заступника прокуратора п. Вуйцицкого забавляв ся з одним з своїх ровесників, котрий вхопив за фльоберт і пострілив ним хлопця в голову.

— **Запала ся гора.** Коло Манїлї в провінциї Агра, на филипиньских островах, запала ся гора Деґуля. На тім місци, де стояла гора, повстало озеро, досить значної величини. Підчас западаня гори чути було гуркіт, як при землетрясеню. Чи при тім погибли люди, того ще не знати, але можливо, бо здаеть ся, що на горі мешкали тубильцї. Ся подія спричинила поміж людностию величезне замішанє.

— **Самоубийство в іспитовій сали.** З Кольошвару в Семигороді доносять: Зелїзничий урядник Іван Гаврі приступав тут онагди в трете до ригорозального іспиту. Коли оповіщено єму неудачний успіх, стрілив з револьвера на професора Павраґіля. Професор утік і тоді Гаврі пострілив себе смертельно в голову. Тяжко раненого перевезено на клїніку. Студенти устроїли демонстрацию против Павраґіля, так, що той виїхав на якийсь час з міста.

— **Самоубийство ученика.** В приступі божевільства вистрілом з револьвера відобрав собі онагди в Чернівцях житє 19-лїтний ученик VIII. кляси тамошної гімназиї, Викт. Косиньский, син радника будівництва буковиньского правительства.

— **По вибуху Везувія.** Вулькан Везувій вже утихомирив ся. Але попіл викинений підчас вибуху наробив онагди ще много шкоди. Коли упав дощ, поплив попіл струями в долину і наполохав вже успокоене населенє, бо всї думали, що вулькан почав знов вибухати. Потоки плинного попелу позаливали лїси і доми, та затопили кілька осіб. До ратованя вислано войско, котре найшло ся в немалій небезпечности. Один з пionірских відділів мало не погиб в болотї.

— **Незвичайний процес** відбув ся сими днями в Мецу. Властитель одної з тамошних гостинниць обжалував перед судом одного молодця о сфальшованє документу і намірене обманьство, позаяк обжалований поцерекручував і позніжував ціни страв на списї. Той неумістний жарт був причиною численних непорозуміня і сварні при плаченю між гістьми а господарем, що сперш нічого не знав о тих „поправках". В часї судової розправи доказував оборонець обжалованого, що спис страв не може бути уважаний ніяким документом, позаяк так само як інсерат в часописи служить лише на те, аби читаючих повідомити про якусь річ. Однако суд, уважаючи спис страв за оферту, яку господар дає гостям, засудив жартобливого молодця за сфальшованє документу на два дни арешту, а увільнив єго від вини о намірене обманьство.

Телеґрами.

Відень 29 мая. Як „Fremdenblatt" доносить, Цісар приняв димісию кабінету кн. Гогенлього, поручаючи єму дальше веденє аґенд на час кризи.

Відень 29 мая. В кількох часописях появила ся вість, що Є. Вел. Цісар покликав президента трибуналу адміністрацийного ґр. Шинборна в цїли повіреня єму місиї утвореня кабінету, але він від того відказав ся. Можемо рішучо увірити, що вість тота єсть зовсім не правдива.

Петербург 29 мая. Указом царским покликано на 1906 р. 469.000 рекрутів до служби войскової.

Берлин 29 мая. Парлямент німецкий закінчив вчера наради буджетові і відрочив ся до 13 падолиста.

Токіо 29 мая. (Б. Райтера). В Гонкін укріпленій місцевости в Кореї, котру то місцевість можна здобути лиш при помочи артилєриї, вибухла ворохобня. Число повстанців виносить кількасот. На просьбу Кореї вислано там японьске войско.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).